

Hẻm mưa

Trần My

Mưa đến đúng lúc tôi định rẽ. Hẻm hẹp, mái tôn kêu lộp bộp, nước chảy thành một dòng đục đục rãnh.

Cô đứng sẵn ở đó, áo mưa vàng, tay cầm cuốn sách ướt mép. Cô ngẩng lên, cười như người đã chờ từ trước.

Chúng tôi không quen nhau. Chỉ cùng né một vũng nước, rồi cùng im lặng nghe mưa. Có những cuộc gặp không cần tên, chỉ cần một mái che đủ rộng cho hai người.

Khi mưa ngớt, cô hỏi tôi có nhớ đường không. Tôi nói có. Đó là lần đầu tôi nói dối trong hẻm ấy, vì tôi chỉ nhớ màu áo mưa.